

Spomin na dobro delo.

Vkrši ledena burja
Po dólu in po brégu,
Ob cesti tam počíva
Prosják osivel v snégu.

Prispé po stezi dete,
In vánj oči obrne,
Kožušček vrže s sebe,
Prosjáka z njim ogrne.

Lasjé visé srebrni
Krog velega obraza,
Okó mu je britkostno,
Teló se trese mraza.

To krilce darovano
Prosjaka bode grélo,
A dete bo ogreval
Spomin na dobro délo.

A. Medved.

Atilin grob.

(Črtica spisal —è.)

Ali ste vže slišali, dragi čitateljčki moji kaj o hunskem kralji, o strahovitem Atili? Ali ste vže čitali kdaj o njem, pred katerim se je tresla vsa Evropa, kateri je podjarmil toliko narodov a mej njimi tudi naše očete? Ali še niste čuli nikdar vašega deda, ko vam je pripovedoval o grdih pesoglavcih, strašnih, kosmatih ljudéh, kateri, da imajo jedno oko v sredi čela, a drugo na zatilniku, pa jih zato ne more nobeden ubiti, ker vidijo spredaj in zadaj? To zadnje je pač pripovedka, ali vender dokazuje, da so bili divji Huni strašni ljudjé, ker so še sedáj ostali v spominu našega naroda, a najstrašnejši mej njimi je bil njihov kralj Atila, katerega je imenoval tedanji svet „šibo božjo“.

Ali mislite, da vam bodem pripovedoval o tem Atili in o njegovem grobu? Varate se! Kaj je bil Atila in kakó se je vojskoval, učili se bodete vže še v šoli, saj se učite toliko lepega in koristnega, a kje je njegov grob, pa niso mogli pozvedeti niti slavni učenjaki, kakó bi pa še le jaz. Pokopali ali sežgali so ga z vsemi njegovimi dragocenostmi tam nekje mej Dunavom in Tiso in tamkaj naj počíva, kaj to nam mári, saj ni to takó znamenito in zanimivo! Vodil vas bodem raje drugam, na naše milo Dolenjsko in vam povedal, kje in kako počíva naš Atila, kateri ni bil nič manje strašen in kosmat od ónega grozovitega hunskega kralja. Poslušajte me malo!